

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 231/2014
26.03.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету против окривљеног Ђ.Г., због кривичног дела тешке крађе у покушају из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 30. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 845/13 од 10.03.2014. године, поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 2053/13 од 20.06.2013. године, у седници већа одржаној дана 26.03.2014. године, једногласно донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 845/13 од 10.03.2014. године, као основан, па се **ПРЕИНАЧУЈЕ** правноснажна пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 2053/13 од 20.06.2013. године у погледу мере безбедности, тако што Врховни касациони суд окривљеном Ђ.Г. на основу члана 83. Кривичног законика изриче меру безбедности обавезног лечења наркомана на слободи, која може трајати до излечења, али не дуже од три године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К. 1001/11 од 19.05.2011. године окривљени Ђ.Г. оглашен је кривим због кривичног дела тешке крађе у покушају из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 30. став 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци у коју казну му се има урачунати време проведено у притвору од 08.02.2011. до 19.05.2011. године.

Истом пресудом окривљеном је изречена мера безбедности обавезног лечења на слободи која може трајати до излечења, а не дуже од три године.

Окривљени је обавезан и да плати накнаду штете апотеци Нови Сад у износу од 3.808,90 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде, а због сиромашног имовног стања ослобођен је плаћања судских трошкова и судског паушала.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 2053/13 од 20.06.2013. године поводом жалбе Основног јавног тужиоца и браниоца окривљеног Ђ.Г., а по службеној дужности, преиначена је пресуда Основног суда у Новом Саду К 1001/11 од 19.05.2011. године само у делу одлуке о мери безбедности обавезног лечења наркомана, тако што је Апелациони суд у Новом Саду окривљеном Ђ.Г. због кривичног дела тешке крађе у покушају из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 30. став 1. Кривичног законика за које је оглашен кривим том пресудом и осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци у коју му се урачунава и време проведено у притвору од 08.02.2011. до 19.05.2011. године изрекао меру безбедности обавезног лечења наркомана из члана 83. став 1, 2. и 4. Кривичног закона која ће се извршити у Заводу за извршење казне или у другој одговарајућој здравственој или другој специјализованој установи и траје док постоји потреба за лечењем, али не дуже од три године, а време проведено у установи за лечење урачунаће се у казну затвора, док је жалба јавног тужиоца и браниоца одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 2053/13 од 20.06.2013. године Републички јавни тужилац поднео је захтев за заштиту законитости Ктз 845/13 од 10.03.2014. године, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 9. у вези члана 382. ЗКП („Службени лист СРЈ“ број 70/01, 68/02, „Службени гласник РС“ број 58/04 ... 72/09, 76/10), са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и побијану пресуду укине и предмет врати Апелационом суду у Новом Саду на поновно одлучивање.

Након што је поднет захтев за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку достављен браниоцу окривљеног адв. Д.Ч., Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 488. став 2. Законика о кривичном поступку, о којој није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудом против које је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је основан.

Одредбом члана 604. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 101/11) који се примењује од 01.10.2013. године (Закон о изменама и допунама Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“ број 121/12, у даљем тексту нови ЗКП) предвиђено је да се законитост радњи предузетих пре почетка примене овог законика оцењује по одредбама Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“ број 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“ број 58/04 и 85/05 и др. закон, 115/05, 49/07, 122/08, 20/09 – др. закон, 72/09 и 76/10).

Основано Републички јавни тужилац у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаном правноснажном пресудом учињена битна

повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 9. у вези члана 380. ЗКП, на штету окривљеног Ђ.Г., јер је Апелациони суд у Новом Саду поводом жалби Основног јавног тужиоца због погрешно утврђеног чињеничног стања и браниоца окривљеног Ђ.Г., због одлуке о казни, а по службеној дужности преиначио првостепену пресуду у делу одлуке о мери безбедности обавезног лечења наркомана, на штету окривљеног, чиме је другостепени суд повредио начело забране преиначења на горе (reformatio in peius) прописана одредбом члана 382. ЗКП.

Наиме, одредбом члана 382. ЗКП прописано је да ако је изјављена жалба само у корист оптуженог, пресуда се не сме изменити на његову штету у погледу правне квалификације кривичног дела и кривичне санкције.

У конкретном случају, окривљеном Ђ.Г., првостепеном пресудом изречена је мера безбедности обавезног лечења наркомана на слободи, која може трајати до излечења, а не дуже од три године, а другостепеном пресудом је поводом жалби Основног јавног тужиоца због погрешно утврђеног чињеничног стања и браниоца окривљеног, због одлуке о казни, а по службеној дужности преиначио првостепену пресуду у погледу одлуке о мери безбедности и одлучио да меру обавезног лечења на слободи преиначи у меру безбедности обавезног лечења наркомана у Заводу за извршење казне (члан 83. став 1, 2. и 4. ЗКП). Овако изречена мера безбедности, заводског типа је неповољнија по окривљеног, која сходно члану 83. КЗ може трајати и дуже од шест месеци казне затвора која је окривљеном изречена, а најдуже три године.

Чињеница да је јавни тужилац изјавио жалбу само због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, а не и због повреде закона (члан 369. став 4. ЗКП), односно одлуке о кривичној санкцији (члан 371. став 2. ЗКП), није могла да резултира изменом мере безбедности на штету окривљеног на начин како је то учинио другостепени суд, а на шта се основано указује у поднетом захтеву.

На наведени начин другостепени суд је у делу одлуке о кривичној санкцији повредио начело забране преиначења на горе прописано чланом 382. ЗКП, а тиме и донео пресуду уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 9. ЗКП, на шта се основано указује у поднетом захтеву.

Стога је Врховни касациони суд уважио као основан захтев за заштиту законитости и преиначио другостепену пресуду, тако што је окривљеном изрекао меру безбедности обавезног лечења наркомана на слободи, која може трајати до излечења, али не дуже од три године, и тиме поступио у складу са одредбом члана 382. ЗКП, чиме је отклонио и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 9. ЗКП.

Са изнетих разлога а на основу члана 492. став 1. тачка 2. ЗКП („Службени гласник РС“ број 72/11...45/2013), Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.